

passende Standpunkt, og Statens Tiltræben bliver da ogsaa af den Grund ønskelig.

De Indbendinger, der fra et finantsielt Synspunkt ere blevne reiste mod Forslaget, kan Flertallet ikke tillægge nogen afgjørende Vægt; den Risiko, som Statskassen ved dets Vedtagelse vil komme til at løbe, begrænses jo i Følge § 5 til et Maximum af $\frac{1}{2}$ Million Kr. aarlig, og dette Beløb kan, hvor bethdeligt det end i sig selv er, dog ikke anses for overdrevent stort i Forhold til den moralske og økonomiske Binding, det vil være for hele Samfundet, at den fri Fattigforsørgelse virkelig sættes i Stand til at redde de Gamle, der efter et hæderligt og virksomt Liv ere blevne uarbejdsdygtige, og dem, der ved Arbejdsløshed, Sygdom og andre dem utilregnelige Omstændigheder, bringes i en midlertidig Nødstilstand, fra det offentlige Fattigvæsen. Heller ikke kan man dele de principielle Betænklichkeiten, der ere blevne gjorte gjældende imod at Staten i det Hele træder hjælpende til overfor en saa specifik kommunal Opgave som Fattigforsørgelsen, og navnlig kan man ikke indrømme, at der herigjennem skulle blive statueret et ganske nyt og hidtil fra ingen kompetent Side anerkjendt Princip. Saaledes har Staten gennem den bestaaende Ordning af Sindsfygevæsenet faktisk allerede lettet Kommunerne for en Del af deres Fattigbyrde, idet den Betaling, de have at yde for deres sindsfyge Fattiges Pleie paa Statens Sindsfygeanstalter, er saa ringe, at Staten i Virkeligheden maa siges at bære den største Del af Byrden. Desuden har Folkethinget ved flere Veiligheder gennem Afstemninger godkjendt det i nærværende Forslag udtalte Princip, og den nuværende Regjering har indirekte gjort det Samme gennem et af Finansministeren i Rigsdagssamlingen 1886—87 for Folkethinget fremsat Forslag, der gik ud paa, at Halvdelen af Nettoindtægten af Brændevinsafgiften udover et vist Beløb skulde fordeles paa Landets Kommuner i Forhold til Indbyggerantallet og tilfalde „de Fattiges Kasser“.

Skad nærværende Forslags enkelte Bestemmelser angaar, finder Flertallet kun Anledning til at foreslaa saa Endringer. Den vigtigste vedrører Bestyrelsens Sammensætning. Flertallet har ment det rigtigt, at den Del af Kommunens Beboere, der i Gjerningen har vist en særlig Interesse for Hjælpekassen ved at yde den frivillige Bidrag, ogsaa faar en særlig Indflydelse paa Valget af dens Bestyrelse. Flertallet har ikke villet foreslaa nogen Minimumsgrænse for Størrelsen af de Bidrag, der skulde give den omhandlede Ret, men man har derimod ment det rigtigt at sikkre sig mod at et ganske ringe Antal af Bidragydere kom til at besætte en Del af Pladserne i Bestyrelsen ved en Bestemmelse om, at Bidragydernes Valgret kun skal træde i Kraft, naar deres Antal mindst naar op til 5 pCt. af Kommunens hele Indbyggertal. Desuden har man, af Hensyn til de smaa Kommuner, ment det rigtigt at foreslaa Mindstetallet af Bestyrelsens Medlemmer nedsat fra 7 til 5. I Spørgsmaalet om, hvor stor en Del af Bestyrelsen der bør vælges af Bidragyderne, har der derimod ikke været Enighed blandt Flertallets Medlemmer. Medens Flertallet med Undtagelse af Brockenhuus-Schad og Christiansen har lagt en Hovedvægt paa, at den større Halvdel af Hjælpekassens Bestyrelse vælges ved almindelig Valgret, og at Kommuneraadet og Bidragyderne tilfammen kun raade over Valget af den mindre Halvdel af Bestyrelsens Medlemmer, foreslaa derimod de to ovennævnte Medlemmer i Endringsforslag Nr. 7, at af Bestyrelsens Medlemmer skal 1 vælges af det kommunale Raad og at af de Øvrige Halvdelen skal vælges af de Beboere, der have ydet Bidrag til Hjælpekassen. Sidstnævnte Medlem af Udvalget mener nemlig, at skal det kunne forventes, at Indflydelse paa Valget af Bestyrelsen kan blive en Spore til, at der ydes frivillige og rigelige Bidrag, kan det ikke antages, at et saadant Haab vil gaa i Opfyldelse, naar der kun indrømmes Bidragyderne Ret til at